

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tāda līguma noslēgšana, saskaņā ar kuru viena sabiedrība iznomā otram sabiedrībai nekustamo īpašumu, kurā iepriekš tika veikti īpaši restorāna sabiedriskās ēdināšanas pakalpojumi, iekļaujot visus pastāvīgus ražošanas līdzekļus un inventāra priekšmetus, ja sabiedrība, kas nomā, turpina šo pašu restorāna sabiedriskās ēdināšanas pakalpojumu ar to pašu nosaukumu, kas tika izmantots iepriekš, ir uzņēmējdarbības nodošana Direktīvas 2006/112/EK ⁽¹⁾ 19. panta un 29. panta izpratnē?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, vai aprakstītais darījums ir pakalpojums, kas ir kvalificējams kā nekustamā īpašuma iznomāšana PVN direktīvas 135. panta 1. punkta l) apakšpunkta izpratnē, vai tas ir komplekss pakalpojums, kas nav kvalificējams kā nekustamā īpašuma iznomāšana un kas saskaņā ar likumu ir apliekams ar nodokli?

⁽¹⁾ OV 2006, L 347, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 11. janvārī iesniedza *Amtsgericht Darmstadt* (Vācija) – *TopFit e.V., Daniele Biffi/Deutscher Leichtathletikverband e.V.*

(Lieta C-22/18)

(2018/C 123/17)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Amtsgericht Darmstadt

Pamatlietas puses

Prasītāji: *TopFit e.V., Daniele Biffi*

Atbildētāja: *Deutscher Leichtathletikverband e.V.*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai LESD 18., 21. un 165. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda tiesību norma dalībvalsts apvienības vieglatlētikas noteikumos, atbilstoši kurai piedalīšanās valsts čempionātos ir atkarīga no dalībvalsts valstspiederības, ir uzskatāma par aizliegtu diskrimināciju?
- 2) Vai LESD 18., 21. un 165. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts apvienība īsteno aizliegtu diskrimināciju pret sportistiem amatieriem, kuriem nav dalībvalsts valstspiederības, tiem gan dodot iespēju piedalīties valsts čempionātos, taču ļaujot tiem piedalīties tikai “ārpus” vai “bez vērtējuma” un neļaujot piedalīties finālskrējienu un finālciņās?
- 3) Vai LESD 18., 21. un 165. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts apvienība īsteno aizliegtu diskrimināciju pret sportistiem amatieriem, kuriem nav dalībvalsts valstspiederības, izslēdzot tos no valsts titulu vai attiecīgi vietu piešķiršanas?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 17. janvārī iesniedza *Administrativen sad Sofia-grad* (Bulgārija) – “*Elektrorazpredelenie Jug*” EAD/Komisija za energiyno i vodno regulirane (KEVR)

(Lieta C-31/18)

(2018/C 123/18)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Administrativen sad Sofia-grad

Pamatlietas puses

Prasītāja: “Elektrozpredelenie Jug” EAD

Atbildētāja: Komisija za energiyno i vodno regulirane (KEVR)

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2009/72/EK⁽¹⁾ 2. panta 3. un 5. punkta noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka vienīgais kritērijs, lai nošķirtu sadales sistēmu no pārvades sistēmas un attiecīgi tādas darbības kā elektroenerģijas “sadale” un “pārvade”, ir sprieguma līmenis un dalībvalstīm, neņemot vērā to rīcības brīvību piesaistīt tīkla lietotājus viena vai otra veida tīklam (pārvades vai sadales sistēmai), nav atļauts ieviest tādu papildu kritēriju pārvades un sadales darbību nošķiršanai kā īpašumtiesības uz aktīviem, ko izmanto šo darbību veikšanai?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai elektroenerģijas lietotāji, kuriem ir pieslēgums vidēja sprieguma tīklam, vienmēr ir jāuzskata par tā sadales sistēmas operatora elektroenerģijas lietotājiem, kuram ir licence attiecīgajā teritorijā, proti, neatkarīgi no īpašumtiesībām uz aprīkojumu, kuram ir tieši pieslēgtas šo lietotāju elektriskās iekārtas, un neatkarīgi no līgumiem, kurus lietotāji ir noslēguši tieši ar pārvades sistēmas operatoru?
- 3) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, vai, ņemot vērā Direktīvas 2009/72/EK jēgu un mērķi, ir pieļaujams tāds valsts tiesiskais regulējums kā Enerģētikas likuma papildu noteikumu 1. panta 44. punkts saistībā ar šā panta 20. punktu, saskaņā ar kuru “elektroenerģijas pārvade” ir elektroenerģijas transportēšana pārvades sistēmā un “elektroenerģijas pārvades sistēma” ir tādu elektrības līniju un iekārtu kopums, kas paredzētas enerģijas plūsmu pārvadei, to strāvas pārveidei no augsta sprieguma uz vidēju spriegumu, kā arī to pārdalei? Vai ar tādiem pašiem nosacījumiem ir pieļaujams tāds valsts tiesiskais regulējums kā Enerģētikas likuma 88. panta 1. punkts: “Elektroenerģijas sadali veic un par elektroenerģijas sadales sistēmu darbību ir atbildīgi sadales sistēmu operatori, kuriem pieder šādas sistēmas ierobežotā teritorijā un kuri saņēmuši licenci elektroenerģijas sadalei attiecīgajā teritorijā”?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV L 211, 55. lpp.).

Prasība, kas celta 2018. gada 14. februārī – Eiropas Komisija/Itālijas Republika

(Lieta C-122/18)

(2018/C 123/19)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: G. Gattinara un C. Zadra)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi

— atzīt, ka, tā kā Itālijas Republika nav nodrošinājusi un joprojām nenodrošina, ka valsts iestādes nepārsniedz 30 vai 60 kalendāro dienu termiņu komercparādu samaksai, tā nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/7/ES (2011. gada 16. februāris) par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (OV L 48, 1. lpp.) un it īpaši pienākumus, kas noteikti minētās direktīvas 4. pantā;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.